



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 63. Historia Abaelardi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

scandalum dantibus, in feminarum monasteria, ubi Regula strictissime servaretur, detrufis, illuc monachos ex sua Abbatia delectos mitteret. Hoc Decretum confirmavit Episcopus Parisiensis, tum Honorius Papa, & tandem Rex Ludovicus, qui omni jure suo, quod forte in illam Abbatiam ipsi competeret, cessit, datis literis Remis anno millesimo centesimo vigesimo nono, in Comitibus Solemnibus, in Festo Paschæ ad consecrandum juvenem Regem Philippum filium suum primogenitum celebratis. Exinde Monasterium Argenteliense Prioratus, Abbatia S. Dionysii subiectus, semper fuit. (*)

Sæcul. XII.
A.C. 1129.

§. LXIII.

Historia Abaelardi.

Monialium Argenteliensium Abbatissa tunc erat celebratissima illa Heloïsa, quam cum ceteris ejectam ejus amicus Abaelardus ad quoddam Oratorium, nuper a se in Diocesi Trecensi fundatum, & *Paracletum* dictum, transtulit.

Abael. p. 34.
Sup. §. 21.

S s 4

Ipse

(*) Hic sine dubio est ille Prioratus, quo in Commendam a Rege Franciæ Ludovico XV. accepto, Illustrissimus Fleurus, Auctor noster, Abbatiam *Loci Dei* generoso animo resignavit.

Sæcul. XII.

A. C. 1129.

p. 26.

Sup. lib.

XLVII. §.

50.

Ipse postquam in Concilio Sueffionensi damnatus, & ad Abbatiam S. Dionysii redire iussus fuisset, cum illis monachis rixas movit, propter historiam S. Dionysii, ab Hilduino compositam. Quare Adamus Abbas Abaelardo minabatur, se eum ad Regem missurum esse, a quo puniretur, quod Regno Francorum famæ detraheret, cujus Sanctum Tutelarem alium esse, ac Dionysium Areopagitam, crederet. Abaelardus noctu aufugiens Provinum venit sub tutelam Theobaldi, Campaniæ Comitis, & inde in desertum prope Novogentum ad Sequanam in Diocesi Trecenti se recepit, ubi, Episcopo Hattone consentiente, oratorio in honorem S. Trinitatis ex arundinibus & culmis constructo, aliquamdiu more Clericorum versatus est.

p. 28.

Quod ubi ad notitiam Discipulorum ejus pervenit, undique ad Magistrum confluerunt, & tuguriis circa ipsius casam conditis, omnia ei vitæ subsidia præbuerunt, cumque Oratorium nimis angustum videretur, majus ex lapidibus & lignis extruxerunt. Tunc ergo Abaelardus hoc ædificium appellavit suum *Paracletum*, quod solatium in hoc loco invenisset. Quibusdam vero non probabatur hæc nuncupatio, quod dicerent,

nul-

p. 30.

nullam Ecclesiam Sacram fieri debere so- Sæcul. XII.
 li Spiritui Sancto, sicut nec soli Patri, sed A.C. 1129.
 servato antiquo more, vel soli Filio, vel
 toti Trinitati. Contra Abaelardus affir-
 mabat, quod vox *Paracletus* singulis Per-
 sonis Divinis congrueret. *Tunc autem,*
ait, veteres inimici mei contra me inci-
tarunt novos duos Apostolos, quorum al-
ter se labefactum Canonorum, alter Mo-
nachorum, Institutum ab interitu vindi-
casse jactabat. (hic Abaelardo de SS. Nor-
 berto & Bernardo sermo est) *Ambo au-*
tem, inquit ulterius, orbem terrarum
perambulantes, & in me impudenter de-
clamantes, me ad tempus quibusdam sum-
mis viris tum Ecclesiasticis tum Sæcula-
ribus vilem effecerunt, rumoresque tam
atroces de fide & moribus meis sparserunt,
ut amicorum meorum præcipuos a me
avulserint, & reliquos ad dissimulandum
affectum in me suum coegerint. Testis est
mibi Deus! quamprimum inaudiebam
Conventum quemcunque virorum Eccle-
siasticorum celebrari, illico timebam ne
ad me damnandum convenissent, jamque
sævum fulmen in hoc caput ruiturum ex-
pectabam. Sæpe desperatione animum
meum vehementius occupante statuebam,
Regiones Christianorum fugere, & ad In-
fideles transire, ut apud illos, solvens tri-
butum solitum, majore quiete fruerer; eos-
S s 5
que

Sæcul. XII. *que eo certius mihi propitios habere spera-*
A.C. 1129. *bam, quod scirent, me malum inter Chri-*
stianos Christianum audire, ideoque faci-
lius ad amplectendum Sectam suam pertu-
bi posse crederent.

Dum in his angustiis est Abaelardus, Abbas eligitur ad S. Gildam in Britannia Diœcesis Venetorum*; quam Dignitatem recepit, ut a persecutione, quam in Francia metuebat, tutum se præstaret. Sed expertus est ibi Regionem barbaram, cujus lingua ipsi ignota, populi autem inhumani & in omnem licentiam effusi erant. Monachi S. Gildæ moribus vivebant ceteris nihilo melioribus, homines monitoribus asperi, & vitiis immersi. Quam ob rem aliquis in illa vicinia Dynasta prædia omnia prope monasterium sita occupaverat, & dissolutos monachos plus quam Judæos tributarios exactionibus premebat. Hinc illi monachi, cum communes redditus non amplius possiderent, singuli ut poterant se ipsos & concubinas & filios suos sustentabant, & nihilominus electum Abbatem suum urgebant ad census communes ipsis comparandos, eo consilio, ut ille, si id nequiret, vel eorum lasciviam dissimulare, vel discedere cogeretur. Itaque Abaelardum brevi suscepti muneris

neris tœdium subiit, intelligentem, pe-
 jorem sibi in Britannia quam in Francia
 sortem successisse. Quin etiam credi-
 dit, Deo vindice id venisse, quod *Para-*
clatum novam Ecclesiam suam deseruif-
 set, & arrepta occasione lætissimus He-
 loissam, Argentelio pulsam, illuc introdu-
 xit.

Sæcul. XII. 3
 A.C. 1129.

p. 47.

Eam non nullæ moniales ex priore
 monasterio illuc euntem secutæ sunt,
 ibique initio magna rerum inopia labo-
 rarunt; sed procedente tempore Heloi-
 sa, ob ingenii elegantiam, mansuetudi-
 nem & patientiam animi omnibus cara,
 beneficia Præsulum, & Optimatum illius
 regionis sibi suisque conciliavit, atque
 sic *Paracletus* Abbatia feminarum spe-
 ctatissima, ut hodieque existit, effecta
 est. Cum Abaelardus sæpe ad eas di-
 verteret, sinistrae famæ occasionem præ-
 buit, quippe adhucdum Heloissam affe-
 ctu magis humano quam Spirituali dili-
 gere accusabatur. Ipsa multo magis
 amore, quem sensus suggerunt, in vete-
 rem amicum accendebatur, quod ex epi-
 stolis ab illo tempore scriptis cognosci-
 mus; plus enim teneri affectus quam
 muliebris modestiæ inest, & maxima cu-
 ra fuisse ingenium & eruditionem osten-
 tandi deprehenditur. Denique in illis
 liberrime fatetur, se neutiquam, devo-
 tione

Sæcul. XII. tione in Sacra ductam, sed Abaelardi vo-
 A.C. 1129. luntate permotam, Monacham induisse.

§. LXIV.

Henricus se Episcopatu Virdunensi abdicat.

Hist. Episc. Vird. to. 12. Spicil. pag. 307. **H**enricus Episcopus Virdunensis hanc Sedem adierat, sedente Papa Paschali II. Mathilde Regina, Regis Angliæ filia, Henrici V. Coniuge, faulrice adiutus; nam Præsul hic ex Gente Anglorum antea Archidiaconus Ecclesiæ Vintoniensis fuerat. Vix dum suscepto Episcopatu maximas sensit aduersitates, quamvis enim in Concilio Remensi anno millesimo centesimo decimo nono, a Calisto II. Papa fuisset confirmatus, non aliter tamen quam armis adhibitis, & societate cum Rainaldo ejusdem urbis Comite, omnibus inuiso, inita, Virdunum intrare licuit. Pace deinde reducta, Henricus Episcopus non sine Dignitatis suæ dedecore voluptatibus animum dedit, qua re denuo populi Clericorumque suorum animos sibi infestos reddidit. Ergo Clerici, nunciis Romam ad Callistum Papam missis, Episcopum incontinentiæ & Simonix accusarunt, & quod præterea Ecclesiæ Bona dilapidaret; nam aliquot agros Rainaldo Comiti in mercedem